

rijke boek —
uidelijke aan-
n voeren tot
pathologische
de elementen
chijnselen mo-
uchtering van
den door een
ijkheid, en in
d van het al-
ls vanzelf de
igheid, die in
misme voeren
en de verlies
hologische als

we over dit
verschijnsel
wezen we in
eten, die door
ur zijn inge-
furing van die
et pessimisme
voeren moet
nde psycho-
het moge uit
n der hoort

isme en pes-
heid der mo-
n een volgend
toon.

C. T.

RKEN.

eft de Chris-
rika feest ge-
ar gedaan en

jaar geleden,
als de eerste
iem alzo de
stige predikan-
t deze datum
Kerk in Ame-
ol.

deze school
ent Boer zijn
en studenten.
i de Theologi-
deeren, circa
zeven. Voor
aar aan deze
t minder dan
inrichting in
een Theologi-
riejarigen cur-
el voor predi-
ge, — dat is
zelfde omvat
gymnasium en
iversiteit hier
van haar be-
ref. Kerk uit-
kanten. Thans
ten doel stel-
om dokter of
Docent Boer
hamel boven-
eigendom een
van vijf bun-
en uitnemend
die het van
gegeven in het
gebouw, dat
staat. En op
indt men een
alleen plaats
ok een ruime

reden dat de
vierde bij ge-
harer school-
te, mocht van
aal van Jozef
en vruchtbare
takken loopt
met een dank-
aan de school-
egeningen, die
schonken. Van
lerd en vijf-
lijk werk van
inder dan een-
bben de kruis-
de Chinezen.
ssen, die thans
terwijs dienen.
ntvangen. Ook
het middelbaar
me opleiding
ool ontvangen
al van anderen
s andere post-
leven, en nog
aan het feit

dat zij binnen Calvin's muren een inzicht mochten verkrijgen in de Gereformeerde levens- en wereldbeschouwing.

De feestviering was zoo universeel mogelijk. Al-
lerwege, vanaf den Atlantischen tot aan den Stil-
len Oceaan, waar een Chr. Geref. Kerk gevonden
werd, werd op Zondag, den 14den Maart, het gou-
den jubileum der school in gebed en prediking
gedacht. Ook waren in onderscheidene centra's
meetings belegd, waarin men elkander bepaalde bij
het vele goede, dat God in en door de school
had willen schenken, en elkander opwekte om de
school bij den voortduur met gebed en gaven te
steunen, opdat zij hoe langer hoe meer dienstbaar
moge worden aan de komst van het Godsrijk en
het propageeren van de Calvinistische levensbe-
schouwing. Natuurlijk laat het zich verstaan, dat
Grand Rapids het brandpunt der feestviering uit-
maakte. Grand Rapids toch is niet alleen de stand-
plaats der school, maar ook zijn de Christelijk
gereformeerden daar verreweg het talrijkst verte-
genwoordigd. Op den avond van den 15den Maart
werd een openbare vergadering gehouden, waarbij
Prof. L. Berkhof, Ds J. J. Hiemenga, de vroegere
president van Calvin, en Dr Henry Beets het woord
voerden. Deze meeting werd bezocht door drie-
duizend personen. Wel een bewijs, dat ons volk
de school een warm hart toedraagt. De grondbou-
der samenkomst was Soli Deo Gloria. De zang-
stukken, die opgevoerd werden, Mozart's „Gloria
in Excelsis“, Gounod's „Praise Ye the Father“ en
Händel's Halleluja-koor, zoowel als de feestreden
der verschillende sprekers gaven uiting aan de
behoefte, die men gevoelde om den Vader der
lichten te erkennen, voor wat Hij gewracht had.
Ook in de twee samenkomsten op Dinsdag, den
16den, gehouden, predomineerde eenzelfde stem-
ming. Des middags werd er een academische sa-
menkomst gehouden in de aula van Calvin Col-
lege, waarbij afgevaardigden van verschillende ver-
wante scholen de groeten overbrachten. En des
avonds werd de feestviering besloten met een huis-
terlijk banket, waaraan deelgenomen werd door
een vijftienhonderd vrienden der school.

Ja, er was inderdaad reden om feest te vieren.
En dat niet maar, omdat de school zich in zoo'n
voorspoedigen groei mocht verheugen, maar niet
minder omdat de school tot op den dag van heden
het geloof der vaders onverzwakt zoekt te hand-
haven, en zich beijvert om de lichtstralen van
Gods waarheid al meer over het gansche rijke leven
te doen uitstralen. Hierin mogen wij zien kenne-
lijke gebedsverhooring. Het vorige geslacht van
Christelijk Gereformeerden in Amerika had een
warm hart voor de school, die zij als een gave
Gods beschouwde. En dit kwam niet maar daarin
tot openbaring, dat in tal van Chr. Geref. gezinnen
een photo van de school aan den wand prijkte,
maar ook daarin, dat telkens weer aan de school
in het gebed gedacht werd in den huiselijken kring.
Schrijver dezes herinnert zich levendig hoe zijn
vader niet meer op den kansel maar ook in de
huiselijke godsdienst oefeningen bijna dagelijks de
bede opzond: „Zegen kerk en school“. En dan
werd met dat woord school niet maar op de zaak
van het Christelijk onderwijs in het algemeen ge-
doeld, maar daarbij werd ook in het bijzonder ge-
dacht aan de Theologische School en Calvin Col-
lege.

Moge de God der vaders, die in het verleden
de school der Chr. Geref. Kerk in Amerika zoo
rijklijk heeft gezegend, haar ook bij den voortduur
in gunst gedenken. Geve Hij, dat zij eenzijdig
hare wortelen al dieper moge slaan in den bodem
van Zijn Woord, en dat zij anderzijds, uitgroeiend
tot een volledige Universiteit, heel het leven moge
belichten met Zijne waarheid.

Amsterdam (tijdelijk).

H. KUIPER.

PERS-SCHOUW.

Ds H. C. v. d. Brink over veel, ook
over het „naarstig toezien“.

In de „Geld. Kerkb.“ herinnert Ds Renting aan
onderstaande regelen van Ds H. C. v. d. Brink
in zijn brochure tegen de Ethischen:

Zoodat het volstrekt niet te verwonderen is, dat in
onzen tijd, die schier alles op losse schroeven zet, de
Ethische richting wint aan invloed, dank zij vooral de
dusgenaamde eenheidsbeweging, welke haar bakermat
en vuurhaard vindt in de Nederlandsche Christelijke
Studenten-Vereeniging. Terecht gaan dan ook reeds in
onze kerkelijke vergaderingen stemmen op, die er op
aandrigen de kandidaten tot den Heiligen dienst in-
zonderheid te onderzoeken op het stuk van het geloof
aan de Heilige Schrift. Ook bij het na-examen, waar-
aan tal van onze Christelijke onderwijzers en onder-
wijzeressen zich onderwerpen, mag de wacht bij het
beginsel wel getrouw worden waargenomen.

Men ziet, dat deze woorden nog al duidelijk
spreken.

Zoo duidelijk, dat ik na lezing ervan me nog
eens verdiepte in de brochure van Ds H. C. v.
d. Brink: „De Ethischen en de Christus“. Ik vond
daar o.m. de volgende uitspraken; ter wille van
de ongunst der tijden, onderstreep ik enkele uit-
drukkingen, die, als ik of een ander volgeling der
Gereformeerde Synode ze zeide, onmiddellijk een
— we zullen bij de zachttere hulpmiddelen blij-

ven — advertentie van en uitgever, of een beti-
teling met den term „Calvinistje“ van een uit-
gever-redacteur, of ook met den naam „preciese,
conservatieve, of broertje van „De Heraut“, of lich-
telijk verwaande van „De Reformatie“ van een
ander op den hals zouden halen; en toch zijn
ze van Ds H. C. v. d. Brink, medestander van
Dr J. G. Geelkerken en ondersteuner van deszelfs
lichtelijk opgekomen ideeën. Hier volgt wat ik
o.m. las:

„dat deze Ethische gevoelens niet overeenkomen
met Gods Woord en DUS ook niet met onze Belijde-
nis... (blz. 5)... Zoo er maar is een eenvoudige,
kindlijk geloof in de Heilige Schrift, dat wel niet
tot begripen, doch tot aanbidding leidt... (blz. 6).
Inzonderheid dient gelezen en gekend te worden
het tweede hoofdstuk der Dordtsche Leeregeels, daar
de afwijkende gevoelens der Ethischen vrijwel over-
eenkomen met de dwalingen van de Remonstranten
der zeventiende eeuw (7)... de Dogmatici der 17e
en 18e eeuw — dat zijn onze beste, Gereformeerde
godgeleerden! (14)... Tot welke ongerijmdheid ver-
valt men toch, als men, in stee van godmoedig-
gevoelend te putten uit de bron des Woords, naar
eigen filosofie van het menschelijk stand-
punt uit de verborgenheden des heils gaat verklaren!
(15)... De Ethischen leggen terecht nadruk op de
machtige beteekenis van het feit der opstanding, al
ontbreekt het ook hier niet aan uitdrukkingen, welke
het feit wat zwevend maken (19)... De grondslag
van het huis onzer hope wordt op deze wijze geheel
veranderd en de vastigheid van dit gebouw op be-
denkelijke wijze ondermijnd (20-21)... Een flink
catechisant zal het (beroep van Prof. Gunning op
den Bijbel, K. S.) wel weten te weerleggen (maar tegen-
woordig beteekenen al onze professoren niet veel bij
vele lezers van ds v. d. B. — K. S.) (22)... De
Ethische richting levert groot gevaar op voor ons
en voor onze kinderen (24)... Van samenwerking
met de Ethischen kan op kerkelijk terrein in het
geheel niet en op ander gebied slechts ten deele en
onder zekere voorwaarden sprake zijn... Ook bij den
arbeid in de Zending en de Evangelisatie is
samenwerking zoo best mogelijk buiten-
gesloten (24-25)... zoo wij door genade min-
naars zijn der prediking van het zuivere Evangelie,
van den vollen raad Gods ter zaligheid, kunnen wij
niet hand aan hand gaan met degenen, die nog
wel het Evangelie verkondigen, maar „onder een
dekfel“ (25)... Ook willen wij met name onze
jongelieden ernstig waarschuwen tegen het
samengaan met de Ethischen in allerlei
verenigingen en kringen, zooals Bonden
voor jonge meisjes, jongelings- en knapenverenigin-
gen, Zendingstudiekringen, STUDENTEN-
VEREENIGINGEN, enz.

Het schijnt wel mooi onder de louze van toenade-
ring, verbroedering en eenheid; onder het bekende
zeggen, dat wij elkander over de kerkmuren heen de
broederhand moeten reiken; met elkander samen te
komen tot het bespreken van Gods Woord en het
bevorderen der komst van Gods koninkrijk op allerlei
terrein. Maar de ervaring leert, dat wie niet
vaststaat in hun belijdenis — en die zijn toch
onder de jeugdigen van jaren verreweg de meer-
derheid — zich door het ZOET GEFLUIT VAN
DEN ETHISCHEN VOGELAAR laten bekoren en op
den dwaalweg vervallen; terwijl de enke-
lingen, die vasthouden aan hun belijdenis en daar-
voor uitkomen, met het tegendeel van Ethis-
sche liefelijkheden kennis maken en weldra
zich genoodzaakt zien tot heengaan. De eenheidsbe-
weging onzer dagen is schoon, maar ze zoekt geen
eenheid, waar die niet te vinden is, omdat ze niet
bestaat. Een synthese, een samenvloeiing van de
Ethische en de Gereformeerde richting is onbereik-
baar. En „Ethisch-Gereformeerd“ is een contradictie
in terminis (d.i. tegenspraak tusschen de woorden
zelve), het speciaal-ethische is in lijnrechten
strijd met het speciaal-gereformeerde; en de ele-
menten van waarheid, welke de Ethische leer bevat,
zijn, maar dan in hun vollen, veelzijdigen omvang,
in de Gereformeerde leer begrepen en aan deze
ontleend.

Men ziet, dat hier zoo enkele van die gezegden
zijn, die elken discipel van Dr J. G. Geelkerken
en van Ds H. C. v. d. Brink van vandaag
zouden doen zeggen, dat dat natuurlijk kwam uit
het „Gereformeerde Jongelingsblad“, of de „Amster-
damsche Kerkbode“, of „De Heraut“ of „De Re-
formatie“ of zoo'n k-e-r-k-b-o-d-e. Maar het zijn
de woorden van Ds H. C. v. d. Brink.

Na lezing en bewaring dezer woorden trof mij
de kroniek in „Geref. Theol. Tijdschrift“, waarin
Dr J. Waterink (maar die is ook maar van „De
Reformatie“) reeds den tweeden gang opdiend van
het aan Ds H. C. v. d. Brink voorgelegde menu
van keurspijzen uit diens eigen keuken. De kro-
niek is voor onze ruimte veel te groot.

Daarom beperken we ons tot de opmerkingen,
dat Ds H. C. v. d. Brink vroeger dit beweerd
heeft, gelijk door Dr Waterink hem herinnerd wordt:

... uit de keuze der sprekers, die zij o.a.
op haar zomerconferenties laat optreden blijkt genoeg
(omtrekt) haar beginsel en methode... Voor de
Gereformeerden is in de N.C.S.V. juist om haar
algemeen christelijke beginselen en haar methodis-
tische werkwijze geen plaats. Dat zoovle gere-
formeerde studenten... lid zijn van de N. C. S. V.,
... dat vind ik een van die bedroevende
verschijnselen, die erop wijzen, hoe met
name onder het opkomend geslacht ver-
flauwing en verwatering, onbelijndheid
en oppervlakkigheid toenemen.

Want als iemand zich een taakken plaats
en gezelschap kiest, dan steekt er ook
in die keuze een belijdenis, en toont ook

die keuze, door welke beginselen men
zich laat leiden.

Gelukkig dat er dan ook nog vele Gereformeerde
studenten zijn, die principieel bezwaar hebben tegen
het lidmaatschap der N. C. S. V. —

En tegen den invloed dezer (ethische) richting heb-
ben we ons terdege te wapenen en onze kinderen
te behoeden en te beschermen. Door stovig vast te
houden onze Gereformeerde belijdenis.
Door te staan naar degelijke kennis der belijdenis,
waartoe getrouw bezoek van kerk en catechisatie
onmisbaar is. Door bij samenwerking met Ethis-
schen (b.v. op het gebied van zendingstudie
en van studenten-organisatie) zeer op zijn
hoede te zijn tegen doortrokken. Alleen voor de-
genen, die goed gefundeerd zijn in de zu-
ivere leer der waarheid — en dezulken
vindt men helaas, onder het opkomend
geslacht niet in groeten getale, inzon-
derheid niet onder hen, die zich gaarne
„intellectueelen“ noemen — levert het
verkeer met Ethischen het minste gevaar
op. Zoo zij althans waakzaam zijn.

Maar natuurlijk is het gevoelen of besluit der meer-
dere vergadering voor de plaatselijke kerken BIN-
DEND. Stel eens, dat dit niet zoo ware (gelijk op in-
dependentistisch standpunt beweerd wordt); dat slechts
een goede raad werd gegeven, welke naar eigen wille-
keur kan opgevolgd of ter zijde gesteld worden —
dan werd alles in het kerkelijk leven op losse schro-
even gezet; dan zou het doel der meerdere vergade-
ringen: een goede orde in het kerkelijke leven te
brengen en te houden, ten eenen male mislukken. —
Wat de kerken, krachtens het kerkverband in die
meerdere vergaderingen saamkomend, daar met elk-
ander goedvinden en besluiten, dat moet dan ook
door allen voor vast en handig worden
gehouden. Het niet-uitvoeren van beslun-
ten, genomen door wetlige kerkelijke
vergaderingen en niet ingaande tegen
Gods Woord, is in beginsel een verbre-
king van het kerkverband.

Ten tweede dient met ernst te worden gelet op
het kerkelijk standpunt van de kandidaten. In den
boezem onzer kerken nemen we helaas, al meer
verflauwing en verslapping te dezen opzichte waar,
inzonderheid bij het opkomend geslacht.

De lezer bemerkt, dat hier, wel enkele dingen
in gezegd worden, die in den laatsten tijd niet
alleen verzwegen, maar zelfs tegengesproken wor-
den. Hier en daar hebben zelfs de tegenwoordig
als conservatief bestempelde bladen een ruimere
opvatting verdedigd dan Ds v. d. Brink hier doet.

En nu kan het een onwaardig spel zijn, iemand
te laten in conflict komen met uitspraken van
hemzelf uit vroeger tijd.

Maar het kan ook goed zijn, een leider te her-
inneren aan zichzelf.

Het laatste geval is m.i. hier aanwezig.

Eén van beide: Ds v. d. B. onderschrijft niet
alle beweringen meer, die hier afgedrukt zijn, of
hij doet het wel.

Doet hij het niet, dan is hij veranderd, maar zal
kunnen verstaan, dat anderen niet zoo heel gauw
veranderen als hij, en moet ook de schare, die
thans door hem tegen de „Asser Calvinistjes“ (de
uitdrukking is niet van hem, maar wel van een
zijner medestanders) in de „bezwaren“ gezet wordt,
nu eens heel precies vertellen, dat hijzelf tot voor
zeer kort ook een heelemaal niet buiten-modelsch
„Calvinistje“ was.

En is Ds v. d. B. het nog heelemaal eens met
wat hij toen schreef (b.v. over de N. C. S. V.
en over de evangelisatie, en over heel veel meer)
dan moet hij niemand kwalijk nemen, als hij zoo
voor zichzelf stilteken gelooft, dat het tusschen
Dr J. G. Geelkerken en hem niet kon komen tot
een positief werkprogram maar dat beider inni-
ge samenwerking alleen maar kan bestaan bij de
gratie van iets negatiefs.

En dit laatste neem ik liefst aan. En vanwege
de eerlijkheid zeg ik 't ook maar eens een keertje
hardop. Misschien komt er zoo weer stof voor
veel van zijn discipelen, tenminste diegenen onder
hen, die hem vroeger maar lieten praten, maar
die tegenwoordig allergenadigst hem willen aan-
hooren, nu hij wat anders zegt dan te voren, al-
thans verzwijgt, hetgeen hij te voren sprak.

Maar Ds v. d. B. moet het geen mensch kwalijk
nemen, dat men nog onder den indruk is van zijn
vroeger aarts-gereformeerd en hoog-kerkelijk en
uiterst Synode-getrouw onderricht. Ik vermoed, dat
zijn vroegere leerlingen langer hem zouden trouw
gebleven zijn, dan zijn tegenwoordige het zullen
doen.

In de „Nieuwe Prov. Gr. Ct.“ komt een adver-
tentie voor van iemand, die een huishoudster noo-
dig heeft. Slechts als zij beslist anti-synodaal is,
kan zij als huisgenoot erkend worden, zoo luidt
het stichtelijk geschrift.

Op grond van zijn vroegere uittalingen, vrees
ik, dat Ds H. C. v. d. Brink, stel, dat hij een
vrouw was en naar deze eerbare betrekking sol-
liciteerde, bij deze welbewuste anti-synodale fa-
milie niet zou worden toegelaten zonder een zeer
ernstig en naarstig onderzoek.

Over de „Comité's van Actie“.

„De Heraut“ merkt op in een art. van Prof.
Kuyper:

En nog veel minder is het natuurlijk geoorloofd,
dat zulke bezwaarde broeders, helij dan ambts-
dragers of gemeenteleden, zich gaan organiseren,
een hoofdcmité benoemen om aan hun actie leiding